

o.o.o.o.o.1sygn. akt II Ka 20/21

o.o.o.o.o.1.2

o.o.o.o.o.1.3WYROK

o.o.o.o.o.1.3.1W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ

o.o.o.o.o.1.3.2POLSKIEJ

dnia 10 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale prokuratora Roberta Tkaczyńskiego, po rozpoznaniu w dniu 10 III 2021 r. sprawy **M. K.**, oskarżonego o czyny z art. 244 k.k. oraz art. 177§1 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k., na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z 06 października 2020 r. w sprawie II K 824/19,

1. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. Zasądza od M. K. na rzecz Skarbu Państwa:
 - a) 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty oraz
 - b) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 20/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z 6 października 2020 r. sygn. akt II K 824/19.	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 41§1 k.p.k. poprzez wydanie zaskarżonego wyroku przez sędziego, który z uwagi na stanowisko procesowe wyrażone w stosunku do wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego, jak również treści uzasadnienia ww. postanowień incydentalnych – w ramach których Sąd – w osobie przewodniczącego oddalał ww. wnioski dowodowe istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i przyjęcia prawidłowej kwalifikacji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

prawnokarnej zachowania zarzucanego oskarżonemu w oparciu o podstawę prawną ich oddalenia, która wprost wskazywała, iż Sędzia, jeszcze przed przeprowadzeniem wszystkich dowodów w toku przedmiotowego postępowania i zakończeniem postępowania, ujawnił swoją ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i, co należy podkreślić, w istocie treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, co w konsekwencji wskazywało, iż Sąd jeszcze przed bezpośrednim przeprowadzeniem wszystkich dowodów na rozprawie głównej dokonał a priori ich kategorycznej oceny - a zatem Sąd a quo nie mógł w sposób pozbawiony stronniczości orzekać w dalszej części postępowania jurysdykcyjnego i w konsekwencji wydać obiektywne rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności oskarżonego za

	zarzucane aktem oskarżenia czyny.		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Skarżący wywodzi zasadność przedmiotowego zarzutu wyłącznie z decyzji Sądu Rejonowego w przedmiocie wniosków dowodowych. W konsekwencji zasadność tegoż jest determinowana oceną zarzutu z sekcji 3.4 – z zastrzeżeniem oczywiście, że nie każde uchybienie przepisom postępowania nawet istotne jest różnznaczne z uchybieniem zasadzie bezstronności. Tym samym powody przywołane w sekcji 3.4 Sąd uznaje za wystarczające dla stwierdzenia niezasadności niniejszego zarzutu.			
Wniosek			
Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

rozpoznanie Sądownictwa I Instancji.			
Związek o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Oczywista niezasadność zarzutu równoznaczna jest z bezpodstawnością żądania wydania postulowanego rozstrzygnięcia.			
3.2.	<p>Naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art 410 k.p.k. w zw. z art 424§1 k.p.k. – poprzez</p> <p>a) dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań pokrzywdzonych M. N. (1) oraz E. N. (1) i bezzasadne uznanie na ich podstawie, iż oskarżony M. K. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu zabronionego - w sytuacji, gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

sprawie materiału dowodowego, w tym okoliczności ujawnionych w ramach przedmiotowego postępowania, a w szczególności korelacja treści depozycji ww. pokrzywdzonych ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją przebiegu ich leczenia nie daje podstaw do takiej oceny;

b) pominięcie w kontekście dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych istotnych informacji płynących z zeznań świadka T. O. oraz Ł. B., a dotyczących obrażeń doznanych przez obie pokrzywdzone w ramach przedmiotowego postępowania, jak również źródła powzięcia ww. informacji, które to informacje w sposób jednoznaczny podważają treść depozycji składanych przez pokrzywdzone, a dotyczące doznanego uszczerbku na zdrowiu oraz źródła jego powstania,

	<p>c) błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym uznaniu, że E. N. (1) oraz M. N. (1) doznały obrażeń ciała skutkującym naruszeniem czynności tych narządów na czas powyżej dni siedmiu, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również wszystkich okoliczności ujawnionych w ramach przedmiotowego postępowania, a nadto dokonanie ww. oceny w korelacji z całością ww. dowodów i okoliczności - nie daje podstaw do takiej oceny.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Istotą apelacji, w ocenie Sądu Odwoławczego</p>			

(ogólnikowość i niedostateczność uzasadnienia zarzutów apelacyjnych nie pozwala na przyjęcie z całą pewnością, że taki był zamysł skarżącego) jest kwestionowanie obrażeń ciała u pokrzywdzonych, co dla oskarżonego skutkowałoby przypisaniem odpowiedzialności (w zakresie czynu z pkt. II) za wykroczenie, a więc znacznie łagodniejszej. Należy jednak podkreślić, że opinie sporządzone na potrzeby postępowania nie budzą wątpliwości. Ponieważ zarzut dotyczący opinii sporządzonych w sprawie wskutek kwestionowania wszystkich z nich (a więc także z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych) Sąd omówił w innym miejscu (sekcja 3.4) tu skupi się tylko na krótkim omówieniu obrażeń w świetle materiału osobowego. Przede wszystkim zeznania pokrzywdzonych w zakresie opisu doznanych przez nie urazów pozostają zbieżne z opinią

biegłego z zakresu medycyny sądowej i dokumentacją lekarską.

Pokrzywdzone nie negują, że niektóre obrażenia, a ściślej ich symptomy, w tym bolesność określonych narządów, ujawniły się z czasem. Jest zgodne z doświadczeniem życiowym. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonując oceny wiarygodności twierdzeń M. N. (1) oraz E. N. (1) (str. 5 i 6 uzasadnienia SR) uczynił to z poszanowaniem zasady swobodnej oceny dowodów. W zakresie okoliczności zdarzenia i zbiegnięcia oskarżonego z miejsca zdarzenia twierdzenia ich były zgodne z treścią zapisu monitoringu ze stacji paliw.

Co tyczy się doznanych przez nie obrażeń pomiędzy ich twierdzeniami, a dokumentacją medyczną i opiniami biegłego zachodzi spójność, której skarżący usiłuje przeciwstawić twierdzenie o skąpości dokumentacji

medycznej, jednak bez skonkretyzowania braków (sama nieliczność dokumentów nie stanowi o niepełności).

Trudno przy tym odmówić ocenie przytoczonej w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku koniecznego krytycyzmu. Wszak Sąd odmówił waloru wiarygodności twierdzeniem E. N. (2) odnoście do prędkości z jaką prowadziła samochód.

Ma rację skarżący wskazując na to, że dokonując ustaleń faktycznych Sąd pominął twierdzenia T. O. oraz Ł. B. co do informacji jakie pozyskali od lekarza konsultującego obie pokrzywdzone na (...) w dniu zdarzenia.

Twierdzenia te Sąd uznał za wiarygodne – jednak to jeszcze nie oznacza, że jako takie musiały się znaleźć w ustaleniach faktycznych. W kontekście pogorszenia dobrostanu obu pokrzywdzonych już po konsultacji na (...) z 20 października 2018

r., a zwłaszcza dokumentacji medycznej dot. pokrzywdzonych z dni następnych (E. N. od 21.10.2018 r. a M. N. od 22.10.2018 r.) oraz opinii biegłego z zakresy medycyny sądowej odnoszącej się do tego, zeznania funkcjonariuszy policji wskazane przez skarżącego, choć prawdziwe, to jednak nie mogły być podstawą jakichkolwiek wiążących ustaleń, gdyż te należy czynić z uwzględnieniem całości zebranego materiału dowodowego. Tymczasem wskazani świadkowie przekazywali wiedzę odnośnie do zakresu obrażeń pokrzywdzonych wg stanu na dzień zdarzenia, a ta zdezaktualizowała się w kolejnych dniach okazując się niezasadnie optymistyczną.

Wniosek

Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Niezasadność wniosku wynika wprost z oceny zasadności przytoczonych zarzutów.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i bezzasadne uznanie na jego podstawie, że oskarżony dopuścił się czynu zabronionego zarzucanego w pkt. II, w sytuacji gdy prawidłowa ocena ww. materiału dowodowego - nie daje podstaw do takiej oceny (pkt. 2. apelacji);</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>jego treść, a polegający na bezzasadnym uznaniu, iż:</p> <p>a) oskarżony M. K. doprowadził do zderzenia z samochodem osobowym marki V. (...);</p> <p>b) oskarżony M. K. zbiegł z miejsca zdarzenia;</p> <p>w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również wszystkich okoliczności ujawnionych w ramach przedmiotowego postępowania, a nadto dokonanie ww. oceny w korelacji z całościem ww. dowodów i okoliczności - nie daje podstaw do takiej oceny.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości to, że oskarżony swoim zachowaniem dopuścił się czynu wskazanego w pkt II aktu oskarżenia,</p>			

stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia z pkt. 3. zaskarżonego wyroku. Wynika to z szeregu dowodów, zarówno tych o charakterze osobowym (w zakresie przyjętym za wiarygodne - przede wszystkim zeznania E. N. (1) oraz M. N. (1), ale także i M. M., pasażera pojazdu kierowanego przez oskarżonego), jak i nieosobowym (opinia biegłego i zapis monitoringu na stacji, korelujący z materiałem osobowym w postaci powołanych wyżej zeznań). Ponadto, zdaniem Sądu Okręgowego, obrońca (nie rozwijając tych zarzutów w uzasadnieniu, co uniemożliwia zbadanie rzeczywistych intencji skarżącego) kwestionuje nie tyle okoliczności związane z poruszającymi się pojazdami i zachowaniem uczestników zdarzenia, co obrażenia doznane przez pokrzywdzone, a to było przedmiotem oceny dokonywanej w ramach zarzutu

omówionego
powyżej. Dla
formalności jednak
Sąd podkreśla, że
przede wszystkim
zapis monitoringu,
co nie było zresztą
kwestionowane na
etapie postępowania
pierwszoinstancyjnego,
wskazuje, że
oskarżony
prowadząc a. (...),
dokonał płytkiego
skrętu z ul. (...)
w S. na drogę
podporządkowaną
(wyjazd ze stacji
paliw (...))
i przeprowadził
na niej manewr
zawracania
wjeżdżając bez
zachowania
należytej ostrożności
na drogę główną
(ulica (...)) próbując
tym dostać się na
tor jazdy w kierunku
ul. (...). Z zapisu
monitoringu widać
i to, że oskarżony
nie dokonał żadnej
korekcji toru jazdy,
wykonując powyższy
manewr płynnie i
bez zatrzymania.
Taka realizacja w
istniejącej sytuacji
drogowej złożonego
wszak manewru
dowodzi tego, że
nie obserwował
należyte otoczenia
będąc zapewne
bezpodstawnie
(wszak do zdarzenie
doszło na drodze
publicznej, w
mieście)

przekonanym o tym, że żaden inny pojazd nie przetnie mu toru jazdy. Dopiero pomiędzy godz. 13:44:30-13:44:31 (odpowiednio 19 i 20 sekunda nagrania S. NET_ch3_ (...)_ (...)) widać, że oskarżony dostrzegł nadjeżdżający pojazd pokrzywdzonych, lecz wówczas znajdował się już w poprzek ul. (...) i nie miał możliwości (skutkiem własnej błędnej techniki prowadzenia pojazdu) podjęcia manewru obronnego. Oskarżony zatem naruszył podstawową zasadę ruchu drogowego. Art. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 110 - dalej Prawo o ruchu drogowym) stanowi o tym, że „Uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub

porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie.”

Zgodnie zaś z art. 22 ust. 1 rzeczonyj ustawy kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności.

Oskarżony nie dopełnił swojego obowiązku z tym związanego i nie ma przy tym znaczenia stopień ewentualnego przyczynienia się E. N. (1) do zdarzenia.

Jednocześnie Sąd I instancji trafnie przyjął, że oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia. Świadczy o tym korelacja pomiędzy tym, co widnieje na monitoringu - oskarżony w ciągu 6 sekund od zderzenia pojazdów, wykonując przez chwilę manewr (od godz. 13:44:37 do 13:44:45) zwalniał, lecz ostatecznie przyspieszył

oddalając się z miejsca wypadku – a zeznaniami pokrzywdzonych, które wyraźnie i wielokrotnie podkreślały, że nikt z pojazdu kierowanego przez oskarżonego nie wysiadł i nie udzielił im pomocy. Wręcz przeciwnie, na koniec nagrania widać, że przy pokrzywdzonych zatrzymał się inny pojazd. Zeznania pokrzywdzonych w tym zakresie Sąd Okręgowy podobnie jak Sąd Rejonowy uznaje za całkowicie wiarygodne i zbieżne ze sobą.

Tak jak zresztą podkreślono powyżej, obrońca nie wskazuje, jakich uchybień w logicznym wnioskowaniu i zasadzie swobodnej oceny dowodów, miał dopuścić się Sąd I instancji.

Wniosek

Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Niezasadność wniosku wynika wprost z oceny zasadności przytoczonego zarzutu.			
3.4.	<p>Naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:</p> <p>a) art. 170§1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka lekarza W. C. na okoliczność stwierdzonych obrażeń u pokrzywdzonych, a nadto sposobu przeprowadzonego badania lekarskiego i zastosowanego leczenia, które doprowadziło do określenia stopnia uszczerbku na zdrowiu u pokrzywdzonych, jak również stopnia naruszenia czynności narządu ciała i jego okresu i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

bezzasadne uznanie, iż okoliczność, która ma być stwierdzona przez ww. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, w sytuacji, gdy treść informacji pochodzących od ww. ma istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, jak również treść depozycji świadka w sposób bezpośredni mogłaby wpływać na wnioski końcowe opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej w zakresie obrażeń doznanych przez obie pokrzywdzone i czasu ich trwania, co w konsekwencji ma istotne znaczenie z punktu widzenia przyjęcia prawidłowej kwalifikacji prawnokarnej zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt. II;

b) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej biegłego z zakresu

techniki samochodowej, ruchu drogowego i odtwarzania wypadków drogowych i kolizji drogowych i bezzasadne uznanie, iż ww. wnioski zmierza tylko i wyłącznie do przedłużenia przedmiotowego postępowania, w sytuacji, gdy podczas rozprawy głównej, a zatem już po wydaniu opinii przez biegłego ujawniły się istotne okoliczności, które nie były brane przez biegłego pod uwagę przy wydawaniu pierwotnej opinii pisemnej, a nadto w ramach samej opinii zachodził istotny sprzecznym ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym w szczególności przyjęcia przez biegłego założeń dla wyliczeń i wniosków odnośnie nawierzchni wilgotnej w sytuacji, gdy z treści protokołu oględzin miejsca zdarzenia wprost wynika, iż nawierzchnia była sucha, co w konsekwencji prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż ww. okoliczności miały

(mają) istotne
znaczenia dla
rozstrzygnięcia w
przedmiotowej
sprawie, w
szczególności w
płaszczyźnie
prawidłowego
ustalenia
bezpośredniej
przyczyny ww.
zdarzenia
drogowego objętego
aktem oskarżenia;

c) art. 170 § 1
pkt 5 k.p.k. w zw.
z art. 410 k.p.k. -
poprzez bezzasadne
oddalenie wniosku
dowodowego
obrońcy
oskarżonego o
dopuszczenie
dowodu z ustnej
opinii uzupełniającej
biegłego z zakresu
medycyny sądowej
na okoliczność
obrażeń doznanych
przez pokrzywdzone
w warunkach
przedmiotowego
zdarzenia
drogowego, a w
szczególności czasu
ich trwania
(naruszenie
czynności narządu
ciała) i bezzasadne
uznanie, iż ww.
wniosek zmierza w
sposób bezpośredni
do przedłużenia
postępowania, w
sytuacji, gdy w
toku postępowania
ujawniły się istotne
okoliczności
wpływające na ocenę

czasu trwania
naruszenia
narządów czynności
ciała
pokrzywdzonych, co
wynika przede
wszystkim z treści
zeznań
funkcjonariuszy
policji, a które to
okoliczności winny
zostać wyjaśnione,
gdyż mają wpływ na
dokonanie
prawidłowej oceny
prawnokarnej
zachowania
oskarżonego w
zakresie czynu
zarzucanego w pkt.
II, zaś odmowa
dopuszczenia
wnioskowanego
dowodu (ustna
opinia
uzupełniająca) w
istocie miała na celu
uniemożliwienie
obrońcy, poprzez
zadawanie pytań
bezpośrednio
biegłemu,
wyjaśnienie
wątpliwości, co
ponadto, w sposób
pośredni
uniemożliwiało
realizację w ramach
postępowania
gwarantowanego
oskarżonemu prawa
do obrony w
aspekcie
materialnym;

d) art. 201 k.p.k. w
zw. z art. 410 k.p.k.
w zw. z art 424§1
pkt 1 k.p.k. poprzez
dokonywanie

istotnych ustaleń faktycznych w ramach przedmiotowego postępowania w oparciu o opinie biegłego z zakresu medycyny sądowej, jak również z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i odtwarzania wypadków drogowych i kolizji drogowych, które były niepełne, niejasne, a nadto poza swoimi rozważaniami pozostawiały istotne okoliczności wynikające z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a miejscami były z nim sprzeczne, jak również z zasadami wiedzy związanymi z opiniowaniem w zakresie tożsamyh przedmiotowo spraw, co w konsekwencji prowadzi do jednoznacznego uznania, iż wskazane opinie nie mogły stanowić podstawy do czynienia pełnych i wiarygodnych ustaleń faktycznych w toku przedmiotowego postępowania, zaś wymienione wątpliwości (braki) nie zostały w toku

	<p>postępowania przez Sąd a quo usunięte, na skutek tylko i wyłącznie decyzji sędziego referenta, uniemożliwiającego poprzez decyzje procesowe realizację przysługujących oskarżonego uprawnień procesowych, w tym w szczególności art. 6 k.p.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Omawiając zarzut z pkt. a należy zauważyć, że obrońca zgłosił ów wniosek nie przedstawiając jakiegokolwiek argumentacji na jego poparcie. W szczególności nie zakwestionował podstaw opinii biegłego B. R. (1). Zwrócić przy tym należy uwagę na to, że na tym samym terminie rozprawy Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego B. R. (1) dotyczącej obu pokrzywdzonych (k. 374v), a jednocześnie oddalając wniosek słusznie podał, że w sprawie</p>			

dopuszczono już dowód z opinii biegłego na okoliczność zgłoszoną przez obrońcę, a zeznania lekarza udzielającego świadczeń pokrzywdzonym na (...) w dniu zdarzenia nie mają znaczenia, bowiem osobą uprawnioną do oceny obrażeń jest powołany w sprawie biegły. Poza tym, obrońca zakreślając tezę dowodową, w zasadzie wskazuje na to, że pokrzywdzone celowo wprowadzają w błąd, co do doznanych przez nie w związku z wypadkiem obrażeń. Stara się zatem podważyć ich zeznania poprzez wykazanie, że w rzeczywistości w wypadku doznały znacznie łagodniejszych obrażeń, niż podawały w toku przesłuchania. Ta ocena jest niezasadna, a przy tym pomija to, że pokrzywdzone zeznały, że zaostrzenie dolegliwości nastąpiło u nich już po ich wizycie na (...) w dniu zdarzenia, tym samym W.Czas nie

może mieć wiedzy na ten temat). Wiarygodność pokrzywdzonych w tym zakresie nie budzi wątpliwości. Stanowczo i precyzyjnie podawały okoliczności związane z nasileniem dolegliwości, pojawiającym się bólem, w szczególności wprost twierdziły, że niektóre następstwa wypadku w funkcjonowaniu ich organizmów ujawniały się z czasem (np. zeznanie M. N. k. 345v). Należy przy tym podkreślić, że obje pokrzywdzone zostały skierowane do poradni specjalistycznych już w czasie świadczeń medycznych udzielanych jej w (...) bezpośrednio po zdarzeniu, co wskazuje na to, że do prawidłowej diagnozy uznano przeprowadzenie pogłębionych badań, a zatem od początku nie negowano możliwości ujawnienia się poważniejszych następstw wypadku, niż te, które rozpoznano w badaniu organoleptycznym.

Jest prawdą, że podstawowe badania diagnostyczne wykonane w dniu zdarzenia nie ujawnił anomalii – co jednak nie jest różnoznacznym z tym, że takowe nie mogła pojawić się w pomniejszym czasie. Obrażenia wielonarządowe jakich doznają uczestnicy wypadków komunikacyjnych bardzo często ujawniają się w kolejnych dobach po zdarzeniu. Tym podyktowane było choćby zaopatrzenie E. N. już w dniu zdarzenia w ortezy szyjnej (kołnierz ortopedyczny), celem tegoż jest niedopuszczenie do powiększenia obrażeń ciała doznanych w zdarzeniu poprzez ograniczenie ruchomości szyi i głowy. Trudno zatem czynić pokrzywdzonym zarzut, że kolejne dolegliwości zgłaszały stopniowo, skoro dopiero z upływem czasu niektóre następstwa zaczęły się ujawniać. Co więcej, niektóre obrażenia, jak chociażby skręcenie odcinka szyjnego

kregoslupa,
powodowac moga,
np. poprzez tarcie
elementow
skladowych,
ujawnienie sie bolu
w innych miejscach.
Ani z wniosku
dowodowego ani z
samej apelacji nie
spodob dowiedziec
sie, dlaczego
skarzaczy neguje
powyzsze – to,
ze u uczestnikow
wypadkow
komunikacyjnych
bardzo czesto
dopiero wskutek
poglabionych badan
i uplywu czasu
mozliwym jest
wlasciwe
rozpoznanie obrazen
nieradko
powazniejszych niz
te pierwotnie
zakladane.

Nadto z apelacji nie
spodob dowiedziec
sie, na jakiej
podstawie skarzaczy
uznal opinie z
zakresu obrazen
ciala
pokrzywdzonych za
niepelne i niejasne.
Skarzaczy twierdzi,
ze dokumentacja
medyczna, na
podstawie ktorej
biegly opiniowal w
przedmiocie
obrazen, nie jest
rozbudowana na
tyle, aby na jej
podstawie wykluczyc
rodzace sie u
skarzaczego

wątpliwości, co do przyjęcia u pokrzywdzonych zaistnienia obrażeń powyżej dni siedmiu. obrońca nie wskazuje jednak konkretnych braków, jakimi miałyby być dotknięta owa dokumentacja, co czyni ten zarzut niedostatecznie uzasadnionym. A warto zauważyć, że z akt postępowania wynika, że M. N. (3) już 22 października 2018 r. zgłaszała lekarzowi dolegliwości kręgosłupa i została skierowana do poradni specjalistycznej (analogiczne skierowanie, jak wskazano wyżej, E. N. (2) otrzymała jeszcze na (...)ze). obrońca nie skonkretyzował przy tym (także we wniosku dowodowym) dlaczego kwestionuje ustalenie u M. N. skrzywienia kręgosłupa odcinka szyjnego C. Na k. 47, w ślad zresztą za rozpoznaniem opisanym na karcie ambulatoryjnej z 20 października 2018 r. , stwierdzono m.in. skrzywienie tego odcinka, a nie trzeba

przy tym wiedzy specjalistycznej aby stwierdzić, że odcinek C kręgosłupa to pierwszych siedem kręgów podtrzymujących głowę i łączących czaszkę z odcinkiem piersiowym kręgosłupa. Trudno zatem uznać, przy braku kontrargumentów, aby opinia biegłego była niepełna lub niejasna. Biegły oparł się na materiale zgromadzonym w aktach sprawy, w tym na dokumentacji medycznej i w tym zakresie był w pełni uprawniony do wydania takich wniosków. Owa dokumentacja to m.in. karta porady ambulatoryjnej autorstwa W.C. z adnotacją o urazie wielomiejscowym i stłuczeniu głowy. Informacje odnośnie do obrażeń jakich doznały pokrzywdzone zawarte w twierdzeniach T. O. oraz Ł. B. oparte były właśnie na twierdzeniach W.C. z dnia udzielania pokrzywdzonym pomocy ambulatoryjnej, które z kolei

są zgodne z dokumentami w postaci Wyników konsultacji (...) dot. obu pokrzywdzonych (k. 23 i n. oraz 38). W kontekście tego dowód z przesłuchania W.C. niczego do sprawy nie mógł wnieść. Istotnym jest to, że dolegliwości u obu pokrzywdzonych pojawiły się później – w czasie, w którym W.Czas nie miał już z nimi kontaktu. Nie ma tu też sprzeczność z zeznaniami pokrzywdzonych, które konsekwentnie wskazywały na to, że do nasilenia objawów urazów doszło już po konsultacji na (...) z 20 października 2018 r. czego konsekwencją było, w przypadku E. N. kolejne zgłoszenie się na (...) w dniu następnym (dokumentacja z 21.10.2018 r., w sporządzeniu której nie uczestniczył W.Czas, a w której opisano zakres dolegliwości wówczas odczuwanych przez E. N.) zaś M.N. zgłoszenie się do lekarza specjalisty w drugiej dobie po

zdarzeniu.

Kluczowym jest jednak to, że biegły B. R. opiniując uwzględnił nie tylko dokumentację leczenia pokrzywdzonych sporządzone po 20 października 2018 r. ale i tę z dnia zdarzenia, co wynika jasno z treści obu opinii zasadniczych oraz opinii uzupełniającej.

Jednocześnie w opinii Sądu, obrońca nie wykazał się dostatecznym zaangażowaniem w kwestie biegłego z zakresu medycyny sądowej. To, że Sąd oddalił wniosek o ustną opinię uzupełniającą w świetle materiału sprawy było działaniem zasadnym.

Wystąpienie biegłego podczas rozprawy tak naprawdę nie czyniło różnicy skoro w sprawie zlecono biegłemu przygotowanie opinii uzupełniającej.

Obrońca znał tezę dowodową dot. pisemnej opinii uzupełniającej i nie podnosił, by była ona niewystarczającą dla rozstrzygnięcia

sprawy. Nie zakwestionował też danych zawartych w opinii, wskazując jedynie w toku postępowania pierwszoinstancyjnego na potrzebę wykluczenia hipotez nieznajdujących oparcia w dowodach. Tak naprawdę potrzeba przesłuchania biegłego na rozprawie zaistniałaby, gdyby biegły dysponował prawdziwie sprzecznymi informacjami, a oparł się tylko na części z nich, pomijając resztę. W niniejszej sprawie jednak biegły opierał się na wszystkich dowodach zawartych w aktach a dotyczących przedmiotu opinii, które wystarczyły do wydania opinii.

Jeżeli zaś chodzi o opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków, to jedyną dyskredytującym tę opinię elementem jest to, że w opinii biegły oparł wyliczenia przy założeniu, że jezdnia była wilgotna, pomimo zapisu w protokole oględzin, że była sucha. Według obrońcy

było to kluczowe dla ustalenia prędkości samochodu pokrzywdzonych. Należy wskazać jednak, że kwestia przyczynienia się pokrzywdzonej E. N. do wypadku (co zresztą zostało stwierdzone i uwzględnione przez Sąd Rejonowy) nie ma znaczenia dla przyjęcia sprawstwa i winy oskarżonego. Po pierwsze, to oskarżony nie zachowując ostrożności (nie mówiąc o wymaganej przy podejmowaniu rzeczoności manewru szczególnej ostrożności) wyjechał z drogi podporządkowanej przed pojazd pokrzywdzonych. Po drugie to czy jezdnia była wilgotna, czy sucha dla przyjęcia jego odpowiedzialności karnej nie ma znaczenia, bo błąd w jego działaniu nie był uzależniony od tej okoliczności. Ponadto, jego odpowiedzialność za przestępstwo wypadku drogowego związana jest z obrażeniami ciała doznanymi przez pokrzywdzone. W sytuacji, gdyby także

i on lub jego pasażer doznali podobnych obrażeń, wówczas Sąd w odrębnym postępowaniu podejmowałby rozważania na temat pociągnięcia do odpowiedzialności z art. 177 k.k. E. N.. Oprócz tego odnośnie do zagadnienie wilgotności/suchości nawierzchni jezdni, skarżący nie odwołuje się do jakiegokolwiek dowodu na poparcie swoich wniosków, a jego argumentacja pozwala na przyjęcie, że nie zapoznał się wnikliwie z uzasadnieniem Sądu I instancji i zgromadzonym materiałem dowodowym. Na tak jednoznaczne stwierdzenie pozwala to, że powody, dla których Sąd uznał założenia biegłego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych za prawidłowe, także i w zakresie ustalenie przez niego wilgotnej nawierzchni jezdni w momencie zdarzenia, wynikają wprost z uzasadnienia. Ocena Sądu I instancji

jest w tym zakresie prawidłowa.

Obrońca nie dostrzegł, że zapis monitoringu stacji paliw i stan nawierzchni utrwalony tym zapisem, a ujawniony w sprawie czynnością oględzin nagrania (k. 116v), obligował do przyjęcia, że w chwili zdarzenia nawierzchnia jezdni była wilgotna. By ostatecznie dowieść prawidłowości ustaleń biegłego należy mieć na względzie, że zdarzenie zaistniało ok. godz. 13:45 (13:44:31 zgodnie z nagraniem), zaś oględziny miejsca zdarzenia rozpoczęto dopiero ok. godz. 15:40. To w stopniu wystarczającym wskazuje, że twierdzenia skarżącego odnoszące się do rzekomej wadliwości założeń przyjętych przez biegłego przy opiniowaniu, choć oparte na protokole oględzin – to jednak nie mogły być podstawą ustaleń faktycznych (a bezpośrednio opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków).
Protokół oględzin

<p>stwierdza stan istniejący w chwili oględzin a nie w chwili czynu.</p> <p>Sąd już uprzednio odniósł się do argumentacji podniesionej w zarzucie z pkt 7., dlatego nie będzie jej tu powtarzał.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Niezasadność wniosku wynika wprost z oceny zasadności przytoczonych zarzutów.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>Naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw.; z art 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonywanie istotnych ustaleń faktycznych w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

ramach przedmiotowego postępowania w oparciu o opinie biegłego z zakresu medycyny sądowej, jak również z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i odtwarzania wypadków drogowych i kolizji drogowych, które były niepełne, niejasne, a nadto poza swoimi rozważaniami pozostawiały istotne okoliczności wynikające z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a miejscami były z nim sprzeczne, jak również z zasadami wiedzy związanymi z opiniowaniem w zakresie tożsamy przedmiotowo spraw, co w konsekwencji prowadzi do jednoznacznego uznania, iż ww. opinie nie mogły stanowić podstawy do czynienia pełnych i wiarygodnych ustaleń faktycznych w toku przedmiotowego postępowania, zaś ww. wątpliwości (braki) nie zostały w toku postępowania przez Sąd a quo usunięte, na

	<p>skutek tylko i wyłącznie decyzji Sędziego referenta, uniemożliwiającego poprzez decyzje procesowe realizację przysługujących w stosunku do ww. oskarżonego uprawnień procesowych, w tym w szczególności art. 6 k.p.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przedmiotowy zarzut naruszenia prawa oskarżonego do obrony opiera się na naruszeniu przepisów postępowania, do których Sąd Odwoławczy odniósł się uprzednio (sekcje 3.2, 3.3 i 3.4) dowodząc ich bezpodstawności. W konsekwencji analogicznie, jak w przypadku zarzutu z sekcji 3.1 i ten, z racji bezzasadności argumentów nie mógł zostać uwzględnionych.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

rozpoznania Sądowni I Instancji.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Niezasadność żądania uchylenia zaskarżonego wyroku wynika z niezasadności podniesionego zarzutu.			
3.6.	<p>Rażąca niewspółmierność (surowość):</p> <p>a) kar jednostkowych pozbawienia wolności przekraczających swoją dolegliwością stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, jakiego dopuścił się oskarżony, wynikającą z nieuwzględnienia przez Sąd meriti w sposób dostateczny okoliczności łagodzących zachodzących po stronie oskarżonego, jak również okoliczności popełnienia ww. czynu oraz nadmiernym wyeksponowaniu okoliczności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>obostrzających, jakie miały zachodzić po jego stronie;</p> <p>b) kary łącznej pozbawienia wolności wyrażającą się w zastosowaniu przez Sąd zasady mieszanej przy łączeniu kar jednostkowych, mimo że biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności podmiotowo-przedmiotowe wpływające na wymiar tej kary, w tym ich czasową zbieżność oraz przedmiot ochrony Sąd winien był przyjąć, jako zasadę łączenia tych kar - zasadę pełnej absorpcji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Skarżący przedmiotowemu zarzutowi w postępowaniu odwoławczym poświęcił zaledwie jedno zdanie zawarte w uzasadnieniu apelacji (nie uczestniczył w rozprawie odwoławczej), w którym podniósł, że okolicznością</p>			

obciążającą, której sąd nadał zbyt duże znaczenie jest uprzednia karalność oskarżonego.

Argument ten trudno jednak uznać za słuszny skoro skarżący nie podjął próby wykazania dlaczego uprzednia karalność oskarżonego (karta karna obejmuje 14 wyroków) to okoliczność, której sąd I Instancji nadał zbyt duże znaczenia. Sam oskarżony, pomijając liczne przestępstwa p-komieniu, uprzednio karany był za spowodowanie wypadków komunikacyjnych (II K 120/98, II K 504/99, VI K 596/14), za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości (II K 620/13, VII K 113/12), jak i za złamanie sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (II K 602/18, a także VII K 597/14 i II K 504/99). Jeśli dodać do tego fakt zbiegnięcia oskarżonego z miejsca zdarzenia tudzież same jego okoliczności nietrudno zrozumieć

<p>powściągliwość skarżącego w uzasadnieniu omawianego zarzutu. Trzeba przy tym podkreślić, że w treści zarzutu skarżący zarzucił kwestionowanemu orzeczeniu także niedostateczne uwzględnienie okoliczności łagodzących, jednak tych po stronie oskarżonego, jak również czynu (i którego, bo oskarżonemu przypisano popelnienie dwóch przestępstw, a zarzut operuje liczbą pojedynczą) nie skonkretyzował tj. nie wskazał jakie okoliczności łagodzące sąd zbagatelizował.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>Nie został sprecyzowany.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>W ocenie Sąd Okręgowego wymierzone oskarżonemu kar jednostkowych:</p>	

- roku
pozbawienia
wolności za
czyn z art. 244
k.k. i
- roku i 4 m-
cy pozbawienia
wolności za
czyn z art. 177§1
k.k. w zw. z art.
178§1 k.k.

oraz kara łączna
roku i siedmiu
miesiący
pozbawienia
wolności swoja
dolegliwością nie
przekraczają stopnia
winy oskarżonego
w zakresie oby
przypisanych mu
czynów. Zwraca
uwagę to, że
mimo oczywiście
obciążającej
uprzedniej
karalności
oskarżonego oraz
istotności
naruszonych przez
oskarżonego zasad
bezpieczeństwa w
komunikacji (w
zakresie czynu
przypisanego w pkt.
3.) kara za
czyn przypisany w
pkt. 3. wyroku
jest bliższa dolnej
granicy zagrożenia
ustawowego [Sąd,
z uwagi na art.
37 k.k., zobligowany
był orzec karę
pozbawienia
wolności w
przedziale od 2 m-
cy do 4 lat i

6 m-cy (z uwagi na zbiegnięcie z miejsca zdarzenia)], a tym samym trudno uznać, by Sąd pomiął lub choćby nie doszacował takich okoliczności jak przyczynienie się E. N. (2) (po stronie okoliczności przedmiotowych), czy nieumyślność naruszenia zasad bezpieczeństwa przez oskarżonego (po stronie okoliczności podmiotowych odnośnie czynu przypisanego w pkt. 3). A przecież w zdarzeniu obrażeń ciała średniego stopnia doznały dwie osoby, sam oskarżony zbiegł, a nadto w niniejszym postępowaniu odpowiadał za dwa pozostające w zbiegu czyny.

Co tyczy się zarzutu rzekomo niezasadnego zaniechania orzeczenia przez Sąd kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji. Zbieżność czasu i miejsca dokonania obu przestępstw jest oczywista, tle że przedmiot ochrony obu przypisanych oskarżonemu występków jest inny, inne dobra

przestępstwa te naruszają. W konsekwencji orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności wyższej od minimum ustawowego o 3 m-ce i zarazem niższej od maksimum aż o 9 m-cy trudno uznać za dolegliwość niewspółmierną, czy niesprawiedliwą.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie ujawniono.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu opublikowany 6 października 2020		

r. w sprawie II K 824/19.		
Związłe o powodach utrzymania w mocy		
Sąd nie podzielił zapatrywań skarżącego odnośnie uchybień jakie przytoczył w ramach zarzutów stwierdzać oczywistą bezpodstawność zarzutów, jak i niezasadność żądania wydania orzeczenia kuratorskiego. Nie stwierdził także konieczności ingerencji w zaskarżone orzeczenia z przyczyn podlegających uwzględnieniu z urzędu, których nie ujawnił.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Związłe o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

<p>prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2.</p>	<p>Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach pozostaje sytuacja materialna (zdrowy mężczyzna w wieku produkcyjnym z przygotowaniem do zawodu, zatrudniony na stanowisku specjalisty) i rodzinna (stan wolnego, ojciec jednego usamodzielnionego dziecka) oskarżonego oraz nieuwzględnienie apelacji wywiedzionej wyłącznie na jego korzyść. Ogółem koszty te określa kwota 320 zł (20 zł</p>	

	<p>wydatków z tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń oraz 300 zł tytułem opłaty karnej - art. 2 ust. 4 w zw. z art. 6 i art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).</p>	
7. PODPIS		